

Afbrynde System. Det Eneste, der kunde  
 vække Betænkelse, er, at Straffen for  
 Løsgænger og Betleri, saa urimelig,  
 at det turde være betænkelig ikke blot at lade dem,  
 der for denne Forbrydelse, blive idømte Straf af  
 over 6 Aars Arbejde, komme i Tugthuset, men  
 ogsaa at anvende Straffen af Isoleringsfyte-  
 met paa dem, som ere idømte Straf af under  
 6 Aar. Man har derfor foreslaaet at gjøre en  
 udtryffeligg Undtagelse derfra ved ikke alene ikke at  
 betegne den Straf, der idømmes for denne For-  
 brydelse, som Tugthuusarbejde, men ogsaa ved  
 at fastsætte, at der med Hensyn til denne Strafs  
 Dømmelse og Fuldbyrkelse skal være at for-  
 holde efter de hidtil gjældende Regler, altsaa  
 Indsættelse i de hidtilværende Straffeanstalter.  
 For Byens Vedkommende vilde altsaa vedkom-  
 mende Forbrydere blive at hense til en Tvangs-  
 arbejdsanstalt — jeg husker i dette Dørlig ikke,  
 om det ved disse Betleri og Løsgængerisager  
 er en Administrations sag, eller om det optages  
 i selve Dømsconclusionen, at de, der blive  
 idømte Straf for disse Forbrydelser, skulle af-  
 sone Straffen i Tvangsarbejdsanstalten. Jeg  
 skal lade det være afhængigt af den ærede Justits-  
 ministers Udtalelse, om jeg for mit Vedkom-  
 mende vil frasalbe denne Undtagelse. Det er  
 en egen Sag at gribe til i slige Love at ud-  
 pege visse Lovbestemmelser som værende saa ab-  
 surde, at de ikke kunne overholdes. Jeg ind-  
 rømmer, at da den hele Straffelovgivning rim-  
 meligvis inden ganske kort Tid vil undergaae  
 Forandring, navnlig ved at sammenarbejde de  
 meget vigtige Forarbejder, der for de større  
 Materier allerede haves, vilde det være uhens-  
 igtsmæssigt at gjøre enkelte Forandringer deri;  
 men er den virkelige Tingenes Tilstand saa-  
 ledes, at man kan blive idømt 32 Aars For-  
 bebringshuusarbejde for at have rakt Haanden  
 ud efter Almisse, Noget, som jo seer hver  
 Dag, seer jeg ikke, der kan være Noget i veien  
 for at foretage en Rettelse i Lovgivningen,  
 der kan skee ved en eneste Paragraph. Derved  
 kunde altsaa undgaaes, at man i slige Love  
 som denne maatte gribe til det Nødværg. —  
 anderledes kan jeg ikke betegne det, — naar man  
 opstiller et bestemt Straffesystem, at gjøre Und-  
 tagelser deri for bestemte Forbrydelser, ikke paa  
 Grund af Forbrydelsens særegne Bessaffenhed,

men paa Grund af Straffen. Et overordent-  
 lig vigtigt og vanskeligt Spørgsmaal er det  
 om Formen og Maaden, hvorpaa Nedsettelsen  
 skal skee. Jeg troer, at man i det Hele taget  
 maa være enig i, at den større Intenstet af  
 Straffen, der ligger i det fuldstændige Isole-  
 ringsystem, maa medføre en Nedsettelse af  
 Straffetiden. Udvalget har i saa Henseende  
 udtalt sig saa udførligt, at jeg her ganske skal  
 referere mig hertil. Det gaaer ud paa, at det  
 er i høj Grad vigtigt for, at Systemet kan faae  
 Leilighed til at udfolde sin virkelige Kraft, at  
 ialtsald de grovere Forbrydere holdes mindst i  
 2 Aar i Gensomhed, idet man gaaer ud fra  
 som det Naturlige, at Gensomheden vil vække  
 deres Sind til alvorlig Selvbetrægtning og An-  
 ger og gjøre dem Arbejdet hært ved at lade  
 det være den eneste Redning og Tilflugt fra  
 den dræbende Neddomhed; men disse Syste-  
 mets Frugter ville ogsaa først komme frem ved  
 en længere fortsat Gensomhed, da det for disse  
 Individer i Begyndelsen vil være ove ordentlig  
 behageligt at kunne tilbringe Tiden i fuld-  
 stændig Orkesløshed; det er først Fortvivlelsen,  
 som skal bringe dem til at arbejde, og det er  
 først ved fortsat Arbejde, at dette skal blive en  
 saaledes rodfæstet Bane, at de ville medtage  
 den, naar de udgaae fra Anstalten. Paa den  
 anden Side er Straffens længere Fortsættelse  
 saa overordentlig haard, at man her ikke kan sige,  
 at 4 er det Dobbelte af 2, men her er det  
 maastee det Tidobbelte; de første to Aar ville  
 maastee gaae med en vis Lethed, men siden foran-  
 dret Sagen sig, og der er stor Tvivl, om det  
 overhovedet er menneskelig muligt, at fortsætte  
 Straffen udover 4 Aar, uden at Fangen bliver  
 vanvittig. Jeg troer, at Hensigten vilde være  
 tilstrækkeligt opnaaet, hvis man fastsatte, at fra  
 det sjerde Aar skulde 3 Aar affones med eet Aar,  
 hvorved man altsaa opnaaer, at Totalsummen  
 for Straffetidens Maximum synker ned til det  
 Halve, idet der nemlig i de første 3 Aar efter-  
 gives  $\frac{1}{3}$  og i de sidste 3 Aar  $\frac{2}{3}$ . Jeg skal  
 gjøre opmærksom paa, at da man gaaer ud  
 fra, at man uden Ansvar kan anvende denne  
 Straf i 4 Aar, beholder man ved denne Orde-  
 ning den Mulighed tilbage at kunne medtage  
 endnu flere Straffegrader ved Systemets An-  
 vendelse og saaledes kunne udvide dets Virk-